

РЕШЕНИЕ

№ 3617

гр. София, 31.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 18.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2584** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. Н. Н. от [населено място], чрез адвокат М. М. срещу Заповед № РД-02-16-964/10.12.2022 г. на Министъра на регионалното развитие и благоустройството, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на оспорващия.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Сочи се, че заповедта следва да съдържа правното основание за издаването ѝ и дължимите обезщетения на държавния служител. Инвокирани са доводи, че към момента на издаването на заповедта не са били налице посочените в чл. 68 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) предпоставки, даващи възможност на Н. да упражни правото му на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Посочени са детайлно условията, при които мъжете и жените в Република България придобиват това право, според приложимите разпоредби на КСО. Твърди се, че дори да са налице предпоставките за придобиване на пенсия, правото органа по назначаването за прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител не е безусловно. Същият следва да прецени, дали интересите на службата не налагат служителят да продължи да изпълнява задълженията си. Посочва се, че според представените по преписката трудови и служебни книжки, оспорващият е навършил изискуемите по КСО години, но не имал необходимия осигурителен стаж. Същият не е упражнил по собствена инициатива правото да получи пенсия за осигурителен стаж

и възраст, което е основание за отмяната на акта.

По време на проведените по делото открити заседания, оспорващият се явява лично. Упълномощеният от него адвокат В. поддържа жалбата. В дадения от съда срок са представени допълнителни подробни писмени бележки.

Ответникът по оспорването, в лицето на Министъра на Регионалното Развитие и Благоустройството не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Б. оспорва жалбата. Счита, че заповедта е законосъобразно издадена в съответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона. В дадения от съда срок са представени писмени бележки.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че към момента на прекратяването на служебното правоотношение, оспорващият е заемал длъжността „директор” на дирекция „Г. и благоустройствени дейност“ в Министерството на регионалното развитие и благоустройството.

Вземайки предвид съдържащите се в кадровото досие на оспорващия данни, и по-специално в трудовите и осигурителните книжки, органът по назначаването е намерил, че по отношение на И. Н. са налице предпоставките за упражняване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, съгласно чл. 68 от КСО, поради което е издал оспорената заповед.

По делото е изслушано и прието заключение на съдебно-икономическа експертиза (СИЕ).

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е получена лично от И. Н. на 10.02.2022 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 24.02.2022 г. (вх. № 03-04-405), т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че са налице основанията на чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.

За да възникне правото на органа по назначаването да прекрати едностранно служебното правоотношение с едномесечно предизвестие по чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл следва да са налице условията за придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст от страна на държавния служител, като установяването на този факт следва да бъде съобразено с разпоредбата на чл. 68 от КСО. Нормата предвижда наличие на определен осигурителен стаж и възраст

За да се установи, дали необходимият за пенсиониране осигурителен стаж и възраст са били налице по отношение на И. Н. към момента на издаване на оспорената заповед е необходимо да се разгледа и обсъди заключението на СИЕ.

Експертът е описал коректно наличните документи и по-конкретно трудови и

служебна книжка и е направил необходимите проверки в Националния Осигурителен Институт (НОИ). Като приложение към заключението е представен писмо-отговор на НОИ.

Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси, като са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства.

Настоящият съдебен състав намира, че заключението следва да се кредитира като мотивирано, логично и съответстващо компетентно.

Според вещото лице, видно от е полученото писмо-отговор от Национален осигурителен институт с изх. №1029-21-4157#1, И. Н. Н. не е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст и към 18.04.2022 г. не е подавал заявление за отпускане на пенсия в ТП на НОИ - С. град.

Условията за придобиване на пенсия към 13.12.2021 г. за мъжете, съгласно чл. 68, ал. 1-2 от Кодекса за социално осигуряване е да имат навършена възраст 64 години и 4 месеца и осигурителен стаж 39 години. Към 13.12.2021 г. И. Н. Н. е бил на възраст 65 години и 8 месеца и към същата дата е притежавал осигурителен стаж в размер на 38 години, 10 месеца и 17 дни. Изчисленията са направени от съдържащата се информация в Трудова книжка № 267 от 01.11.1983 г., Служебна книжка №281 от 01.04.2005 г., Трудова книжка №542 (продължение на трудова книжка №267/01.11.1983) и Удостоверение за отбита редовна военна служба с изх.№790/29.10.1976 г.

По време на проведеното по делото открито заседание, вещото лице направи уточнение, че в преписката се съдържа ръкописен документ, в който е изчислен осигурителният стаж на жалбоподателя. В него фигурира обстоятелството, че жалбоподателят е работил в дружество „Д. сие С.“. За това дружество не са посочени, нито ЕИК, нито правна форма, нито каква длъжност е изпълнявал там Н.. Дружество не фигурира в осигурителната му или в трудова книжка. Вещото лице се е опитало да открие фирмата в Търговския регистър, но информация за такова, там не фигурира. По имената и ЕГН на И. Н. в Търговския регистър, също няма данни да е бил собственик или да е свързан с „Д. сие С.“.

В случая, без вземането в предвид на осигурителният стаж в това дружество, не са били налице предпоставките за упражняване на право за упражняване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст към 13.12.2020 г.

Анализът на събраните доказателства и най-вече приетото без оспорване заключение на СИЕ, сочат недвусмислено, че към датата на издаването на оспорената заповед, по отношение на И. Н. не са били налице кумулативно предвидените в чл. 68, ал. 1 от КСО (в приложимата редакция), условия – възраст 64 години и 4 месеца и осигурителен стаж 39 години за упражняване на правото му на пенсия за осигурителен стаж и възраст. При липса на обективни данни в трудовите и служебните книжки, ведомости за заплати и т.н., И. Н. да е упражнявал трудова дейност в дружеството „Д. сие С.“, не може да се приеме, че е имало такова правоотношение. В случая е без значение за спора дали в определен момент след издаване на заповедта, за И. Н. е възникнало това право, защото съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му.

От направените разсъждения следва единствено възможният извод - оспорената заповед е издадена при незаконосъобразно приложение на материалния закон, поради което следва да бъде отменена, без да е необходимо да се обсъждат останалите

наведени от жалбоподателя доводи, касаещи провеждането на конкурс и назначаването на нови служители след това.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че оспорващият, чрез процесуалния си представител е поискал такива, на същия следва да се присъдят разноси.

Водим от горното и на основание чл. 143, ал. 2 и чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. Н. Н. от [населено място], чрез адвокат М. М. Заповед № РД-02-16-964/10.12.2022 г. на Министъра на регионалното развитие и благоустройството, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на оспорващия.

ОСЪЖДА Министерството на регионалното развитие и благоустройството да заплати на Р. В. М. от [населено място], с ЕГН [ЕГН] сумата от 1300 (хиляда и триста) лева, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 2584 по описа за 2022 г. на Административен съд София – град и платен депозит за възнаграждението на вещо лице.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.